

Ændringsforslag til 3die Behandling af de 3 nu foretagne Sager indkaldtes til næste Dags Middag Kl. 1.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Æneste Behandling af „Forslag til Beslutning af Folkethinget om Nedsættelse af et Udvalg, bestaaende af samtlige Thingets Medlemmer, angaaende Danmarks Forhold til Udlandet.“

(Forslaget findes i Tillæg A. Sp. 2279 —80.)

J. M. Hansen: Det ærede Thing vil erindre, at der under Forhandlingerne her angaaende Lovforslagene om Hærvæsenet, om Søværnet, om Nybygninger og om Befæstninger fra flere ærede Taleres Side fremkom Udtalelser om, at det kunde være hensigtsmæssigt og ønskeligt, at man fra Regjeringens Side blev sat istand til noget nærmere at kjende vort Forhold til Udlandet i de senere Aar og navnlig ogsaa for Diebliffet. Det kan, mener jeg, ikke negtes, at en saadan Kundskab maatte kunde være baade ønskelig og veiledende ved Behandlingen af de nævnte forskjellige Love. Man hører nemlig fra flere Sider saadanne Grunde anførte for, at man skulde slutte sig til Regjeringen med Hensyn til disse Forslag, som ikke kunne Andet end fremkalde en vis Frygt eller Ængstelse. Man hører saaledes mange Gange vort Forhold til Udlandet skildre som saa særdeles angstende i det Hele taget, at man derfor ligesom i Et og Alt maa gaa med Regjeringen med Hensyn til disse forskjellige Lovforslag, og det forekommer mig atkjaa ganske naturligt, at et saadant Ænske er kommet frem fra enkelte Medlemmers Side allerede under de Forhandlinger, vi have ført om disse Sager. Vi have desuden ikke siden Aaret 1870 modtaget Oplysninger som de attraaede. Den Gang havde Regjeringen udstedt den provisoriske Lov om 5 Million Rigsbaler i Kreditbeviser, og da den blev forelagt til Rigsdagens Undersøgelse og forventede Billigelse, fik man gennem et Udvalg saadanne Meddelelser fra Regjeringen, hvoraf der meddeltes Offentligheden, hvad der deraf kunde meddeles; Udvalget fik i ethvertfald meget indtrængende og vigtige Oplysninger om den hele daværende Stilling. Senere har Regjeringen ikke meddelt Rigsdagen Noget som helst om vor Stilling til Udlandet, og jeg tror, at det kan ansøres som Vidnesbyrd om, at der er taget et særdeles Hensyn fra begge Rigsdagens Things Side, at der ikke i noget af disse Thing har været tvunget paa overfor Regjeringen for at faae saadanne Meddelelser, uagtet der efter min Opfattelse oftere kunde have været god Anledning til at vente, at Regjeringen efter egen

Tilskyndelse, under hvilken Form den nu fandt det hensigtsmæssigt, havde givet saadanne, eller at ialtsald Thingene havde henvendt sig til Regjeringen for at erholde dem. Dette er, som sagt, ikke hidtil sket, og i de 4—5 Aar, der siden ere gaaede, har Regjeringen været ubesøgt af slige Ænsker eller Krav fra Rigsdagens Side. Ogsaa af dette Hensyn formener jeg, at det er forklarligt, at man dog nu fra Folkethingets Side — jeg kan her kun tale paa Forslagsstillernes Vegne, som sidde i Folkethinget, — kan ønske at faae Meddelelsen i saa Henseende fra Regjeringen. Disse Ænsker ere saameget mere begrundede, som man af den udenlandske Presse jevnlig har faaet meddelt Underretningen om, at der føres Underhandlinger navnlig med en vis europæisk Stormagt, om det for os Alle saa ganske særdeles vigtige Spørgsmaal: Nordslesvigs Tilbagegivelse ifølge traktatmæssig Forpligtelse fra denne Stormagts Side. Vi have gennem flere Aar, siger jeg, oftere set saadanne Meddelelser i Udlandets Blade, som have givet Sikkerhed for, at der føres saadanne Underhandlinger, medens selvsølgelig de Beretninger, der ere givne efter Farven af de Blade, der have meddelt dem, have været mere eller mindre i en eller anden Retning, men at der har været ført Underhandlinger, har været aldeles klart ifølge flere af Udlandets Blade. Det kan derfor ikke paa nogen Maade siges at være Noget, der er Rigsdagen uvedkommende at faae Kundskab om, hvorledes det da egentlig har forholdt sig med disse forskjellige Forhandlinger, og et Ænske i denne Retning bliver saameget mere berettiget, som det gennem Hans Majestæt Kongens forskjellige Throntaler ved Rigsdagens Åbning i den senere Tid, er blevet udtalt, at Hans Majestæt nærede de bedste Forhaabninger om, at det Ænske, som strømer gennem alle danske Mænds Bryst, vilde kunne nærme sig sin Opfyldelse. Naar vi faae saadanne Udtalelser gennem Throntaler, er dette en ny Styrkelse for Berettigelsen af Ænsket om at kjende Noget til, hvorpaa det er, Hans Majestæt da virkelig støtter dette Haab, idet Kundskaben herom saameget mere maa styrke os i det Haab, som ogsaa vi nære om, at en saadan forønsket Opfyldelse af disse berettigede Ænsker vil kunne ventes gennemført, om end Tiden dertil ikke paa nogen Maade kan forudses eller beregnes. Af disse forskellige Grunde tror jeg, det vil være forstaaeligt for Alle — for den høie Regjering som for Befolkningen — at det er et naturligt og et — jeg holder mig nu kun til Folkethinget — efter Folkethingets Formening berettiget Ænske, at man fra Regjeringens Side faar en Meddelelse angaaende dens Holdning og Virksomhed i de senere Aar med Hensyn til Danmarks Forhold til Udlandet. — Der har hos Flere af os været Tale om, paa hvilken Maade man mest loyalt vilde kunne fremkalde en saadan Meddelelse fra Regje-